

Vid Stilla havskusten

Av
Anki B. Wennlert

Klockan var närmare sex på kvällen, när vi anlände till Huatulco. Då hade vi startat från Cancun vid tolvtiden och flugit med Interjet via Mexico City. Från flygplanet hade vi haft en storslagen utsikt över vulkanerna och bergen i södra Sierra Madre.

Hotellet ”Hotel Plaza Delfinus” låg vid ”Bahia de Chahue”. Vår vän Pepe i Cancun hade besökt Huatulco ett år tidigare och rekommenderade detta trevliga boende. Egentligen var det vår vän Uli, som hade lockat dit oss, för han bodde sedan några månader i Huatulco och tyckte det var ett så fint resmål.

På hotellet träffade vi ägarna Roberto och Bianca och deras hund Emilio. De visade sig vara mycket öppna och gästvänliga och kom verkligen att bidra till att vår vistelse blev oförglömlig. Huatulco ligger söder om Acapulco i delstaten Oaxaca. De näraliggande 36 sandstränderna lockar fler och fler turister varje år. Stränderna avgränsas av klippformationer och landskapet var väldigt torrt i mars, när vi var där. De berättade att i maj och juni exploderar växtligheten och allt blir grönt igen. Det liknar våren här hemma i Sverige.

Roberto körde oss runt och guidade vid olika stränder. Vi fick besöka ”Playa Bocana”. Där ville han att vi skulle vada över ”Rio de Copalita”, som mynnar ut i havet där (The river mouth). Sedan skulle vi vandra längst med floden, så långt vi kunde och flyta tillbaka i den starka strömmen och följa med den ut i havet. Det var en av familjens favoritutflykter och då tog de med sin hund Emilio också. Han stortrivdes i vattnet. Strömmarna var verkligen starka och vi roade oss i flera timmar med att flyta runt. Sedan intog vi en härlig lunch på det lilla matstället vid stranden. Det var tydligen också ett favoritställe för vindsurfare. Vi tänkte också besöka den arkeologiska zonen ”Copalita Ecological Park & Ruins”, men vi hade otur, för den dagen vi var där hade de stängt. Det finns också en annan nationalpark i området.

Det blev också tillfälle att besöka flera andra sandstränder som ”Playa Augustino” och ”Playa Entrega”. Överallt finns fina tillfällen för snorkling. Ofta finns där även små restauranger där man kan få en god billig lunch. Stränderna var inte heller överbefolkade, när vi var där.

Roberto berättade att La Entrega hade fått sitt namn för där tog sig Conquistadorerna under ledning av Fernando Cortez iland. De använde det som en hamn för sina transporter vidare in i landet. Legenderna säger att det var härifrån detta område som Quetzalcoatl och Toltekerna kom. Quetzalcoatl är ju den högste guden hos Aztekerna. Motsvarande gud hos Mayafolket är Kukulcan. Det finns också många olika folkgrupper som härstammar härifrån. De mest kända är Zapotekerna.

Roberto och Bianca ordnade också en mycket trevlig grillkväll för sina gäster på hotellet och de bjöd även in vår vän Uli. Var och en tog med det som de ville grilla. Vi tog med rökt kött som vi tycker blir så gott. Den lite salta smaken passar bra i värme. I Huatulco är det ofta mycket varmt och i mars när vi var där hade vi 30-35 grader i luften. Vi upplevde det något varmare än i Cancun, men det var en behaglig värme ofta kombinerad med en bris från havet. Det blev en uppsluppen kväll med vänner från

olika delar av världen. Jag pratade mycket med Valentina, som numera bor i Canada, men ursprungligen kommer från Kirgizstan i Tibet. Vi kom på att vi var mycket intresserade av sagor både hon och jag. Så den kvällen vid stranden i Huatulco lyssnade jag på sagan, hur svalorna fått sina långa spetsiga vingar. Valentina berättade versionen från Kirgizstan! Spännande med det tibetanska inslaget i den exotiska varma natten vid Stilla Havet! Vi tog också avsked av en ensamsegelare från Sverige, som nästa dag skulle segla hemåt via Panamakanalen. Det är verkligen en upplevelse att få träffa alla dessa människor från jordens alla hörn. Resenärer är ofta mycket öppna och glada och delar med sig av sina erfarenheter.

En dag tog vi bussen till Santa Maria, som ligger en bit från Huatulco uppe i bergen. Sedan fortsatte vi med taxi ända upp till byn Pluma Hidalgo. Därifrån hade vi en enastående utsikt över bergen och kaffeplantagerna. Vi var inne på ett kafferosteri och fick se hur de malde och rostade kaffet. De berättade också om kaffeplantagerna och lite om traktens historia. Deras föräldrar och tidigare generationer hade också arbetat med detta. Vi passade naturligtvis på att köpa med oss några påsar av det goda kaffet. Vid det lilla torget fanns också en kyrka och ett litet rådhus med vackra muralmålningar om traktens historia.

Nästa dag frågade vi om det gick någon guidad busstur upp i bergen, för vi ville se mer. Jodå, ”sim- sala- bim” det skulle man ordna för oss. Det slutade med att vi fick en privatchaufför med egen bil, som tillsammans med sin lilla dotter guidade oss på ett fantastiskt sätt en heldag uppe i bergen. Vi behövde bara betala som för bussresan, så det måste ha blivit ett specialarrangemang! Det förstår vi fortfarande inte hur det kunde bli så. Guiden heter Christian och som många andra mexikaner hade han en mängd olika arbeten. Ibland arbetade han med grävmaskiner vid olika byggnationer. Han spelade fotboll och kände till Zlatan. Sedan var han utbildad guide och specialist på områdets flora och fauna. På serpentinvägarna tog han oss upp på svindlande höjder. Vi kunde ju stanna var vi ville och han berättade. Först stannade vi till vid en ekologisk park och ett ekologiskt centrum där jag köpte lite honung. Därefter fortsatte vi till ”Las Brisas”, ett storslaget vattenfall. Christian parkerade bilen och vi vandrade till fots i den frodiga grönskan. Här var det mycket fuktigare och grönare än nere vid kusten. Så småningom kom vi fram till ett litet matställe mitt inne i djungeln. Där klädde vi om till baddräkt, för vi ville ju förstås bada i vattenfallet, som forsade långt ovanför oss. En liten pojke José Gabriel följde med oss som en extraguide och vi badade i den sköna lagunen nedanför vattenfallet. Han och Christians dotter slängde sig i lianerna och kastade sig ut i vattnet under stort jubel. Vi hade verkligen roligt. Så småningom blev vi hungriga och då hade familjen lagat tortillor i en stenugn och därtill fick vi kött och grönsaker. Det smakade utsökt!

Det blev sedan dags att fortsätta resan till ”Fjärilsplatån”. Christian stannade och visade Frijolesodlingarna (bönodlingarna) på sluttningarna och många olika träd och växter. Vid fjärilsplatån fanns också möjlighet att se en kaffeplantage. Förutom fjärilar och puppor såg vi mangoträd, mandarinträd och citrongräs. Christian visade oss också cacaofrukt, ananas och röd trumpetblomma bl.a. Det var så mycket sevärdheter så jag kan inte räkna upp dem alla. Det var allt från termitbon till indiska äpplen, som inte går att äta. Vid sidan av vägen fanns ankor och emellanåt stötte vi på fullpackade åsnor, som fortfarande används för att frakta varor på de slingrande vägarna.

Vi var inte hemma vid hotellet förrän vid åttatiden på kvällen, mycket trötta och belåtna med den trevliga och lärorika heldagsutflykten.

Nästa kväll hann vi åka rundtursbuss i området och se oss omkring där hotellet låg. I centrumet ”Crucecita” åt vi goda ”Streethamburgare”, som Roberto och Bianca tipsat oss om. Det är bra att få lokala tips för det är ju viktigt hur gatumatställena sköts, så det är bra hygienisk standard. Annars kan man nog lätt råka ut för ”Montezumas hämnd” i form av magsjuka.

I området ”Tangolunda” finns de stora flerstjärniga hotellen och de flesta turisterna. Vi föredrar ett mer personligt mindre hotell, som det vi hamnade på. Vår vän Uli bodde i ”Bahia Santa Cruz”. Det låg på promenadavstånd från vårt hotell. Där fanns också en stor tämligen stor marina. Ibland ankrar stora kryssningsfartyg utanför. En dag tog vi en härlig båtutflykt med våra nyfunna vänner på hotellet. Då såg vi stora vilda sköldpaddor från båten. Om turen varit framme hade vi också fått se delfiner förklarade skepparen, som också passade på att dra upp en stor fisk, en ”barrilete”. Den tillagade man sedan på strandrestaurangen åt oss och den smakade väldigt gott efter vår snorkelrunda.

När vi på nytt satt på den lilla flygplatsen på väg tillbaka till Cancun, kände vi att vi redan längtade tillbaka till Huatulco!